

ФӘНИ ДУНИЕНІҢ ЖАЛҒАНДЫҒЫН ЖЫРЫНА АРҚАУ ЕТКЕН САРЫШОЛАҚ АҚЫН

Шайыр поэзиясы мазмұндық сипаты, стильдік айқындаушы, көркемдік бейнелеу нақышының шеберлігімен ерекшеленеді. Кез келген ақын, жырау болсын, өмірдің сан килес жолдарын, өмір-өрнектерін, фәни дүниенің жалғандығын жырына арқау етпей өтпесі белгілі. Өмір, тағдыр, тіршілік құпияссы, кай кезде болмасын, жырау ақындардың ойын азапқа салған мәсөлелер. Кешегі мен бүгінгінің бөрін аялап, адамзат үрпағын бір-бірімен сабактастырып жатқан жаратылыс тізбегі ақын-жырауларды ғұмыр бойы ойландырган.

Сол өмір деген ғаламдағы адамзаттың жайкүйін, оны тебірендірген мәселенің бірегейін Сарышолақ жырау:

«... Артында дастан жыр қалып,
Жыраулар өтті мұнданып.
Билерім өтті,
Жай тасындақ қырланып.
Батырлар өтті,
Камалды бұзған сұрланып.
Сұлулар өтті сыңғырлап,
Еріне басып, бұлданып.
Каныпезер өтті қансырап,
Иманы қиға былғанып.
Ұры да өтті бүгүмен,
Өсеккөй өтті, сөз қалды.
Шатасткан коян – жымданып.
Тұраксыз өтті тұрлаусыз,
Көрінгенге бір нанып,
Қызғаншақ өтті қазымыр,
Өзгеден бақты қызғанып.
Іші тар өтті, шыр жүқлай,

Көрінгенге мұзданып.
Тәкаппар етті ыздып,
Жалғыз жандай сыздынп.
Қайырыз етті сұрағанда,
Алмассың қыска күнде мың барып.
Өз менен өзі біле ме,
Туралап айтсан ашығын,
Сөз үқлас оны іле ме?
Ақылдың ұқ қанығын,
Маңғаздана шіре ме?
Талайлар етті дүниеден,

Мәнгілік айтшы жүре ме? [1.124], — деп беріп, өткінші өмірдің бетінде батыр да, жүйрік те, өнерпаз да, сұлулар да дүниеден өткендігін, олардың бәріне өмір де біреу, өлім де біреу, ортақ екен-дігін, өмір бір сөттік сейіл-серуен болатындығын еске салады. Сол серуенге шыққан тірі жан өз бағытын таңдайды. Сол бағытта өз тағдырын құрап, қадір-касмет ерекшеліктеріне бәленеді, белгілі бір қоғам өкілі атанады. Алайда сол жандардың барлығы дұрыс, түзу бағытқа бет бұра ма? Әрине, «бес саусақ бірдей емес». Бірі — ақылды, бірі — надан, бірі — кеңпейіл, акқоніл, енді бірі — қызғаншақ, аш көз. Міне, адамзаттың бір бет-бейнені иеленуі — ақыл-ойдың, тәлім-тәрбиенің, ішкі жан дүниенің өлшемі. Сол қызғаншақ, қа-ныпезер, тәкаппар, қайырымсыз жандар «адам» деген ардақты атқа лайық па? Тұлға боп қалыптасуда қандай ізгі өнегелері бар? — деген шайырдың терен толғанысын тудырған осындаи сауалдар қатары оқырмандарын да терен ойға жетелейді. Өмірдің қамшы сабындаи қысқалығын ескерткен ол сын көзben қарай отырып, философиялық ой-пікірін төмендегідей жолдар арқылы:

«Кейбіреуге жақпадым,
Не дейді? — деді, — бұл неме?
Тілімді кеспес айтқанға,
Сарышолақ айткан бұл деме.
Менен көрсем шағамын,
Тайқымай тілім сүреле
Кім жаманын кеп билер?
Талайлар қалды өмірдің бұлақ кешінде
Мінінді сезсен, айтқызыба,
Таратын сезді өсірме.
Іс істесен байыпта,
Байбалам сала есірме,
Ретсіз кетсең жосықсыз,
Тап боларсын кесерге.
Байыпқа сал айтқанды,
Мейірім тұрсын есінде.
Өмірден түйгем барлығын,
Кең даламның төсінде.
Тартынып қалма тобынан,
Сөзінді сөйле көсіл де.
Мезгілсіз шықпақ жаның жок,

Дарияға тұс шешін де.
Өзгеден жаның артық па,
Бекерден-бекер өкінбе.
Айтып жүрмін талай сөз,
Сактарсың бәрін есінде [1.125-126], — деп қорытындылайды.

Өзінің бірбеткей, тік мінезі үшін таяқ жесе де, Сарышолақ сол қоғам қауымының мінез-құлық дәрежесін сынап, мінеуден, ақиқат бет-пердені ашудан мойымайды. Керісінше, үлгі-өнеге, тәлім, ғибратқа толы аталы сөздерін арнаиды. Өткір тіл, өршіл үнмен өктем сөйлеу арқылы көздеңен мақсаты, аңсаған арманы — халықтың рухани кеселдерден арылып, тузу де адал жолға тұсуі, адамдық тұғырдың киеллілігін сактауы екендігін түсіндреді.

Ақынның қоғамды, өлеуметтік-саяси ортанды, өмірді жан-жакты сарапап, баға беруде ұстанған басты мақсаты — адамның адами бейнесін айқындау, оның дүниенің тетігі, бар болмысты жасаушы күш екендігін айғақтау. Сондықтан да адамзат жөнінде сөз қозғаган ақынның табиғатананы жырламауы мүмкін емес. С. Зейнолла айтпақшы: « Тұған жерінің ұлан-ғайыр уақыт пен кеңістік өлемінде жалпы дүние болмысымен барынша бауырластығын сезіну-көркем таным иғілігінің маңызды бір шартты» [2.20]. Екеудің ажырамас бірлікте. Бұл сабактастық талай дәлелдеулердің нәтижесі. Сарышолақ табиғат сұлулығын, өсемдігін жырлауда алдына жан салмайды. Себебі ол сұлулықты, өдемілікті рухани дүниесімен сезіне білді.

«Ұлы Құм-ау, Ұлы Құм,
Түйе бойлы шілігін.
Аңқып көкірек ашатын,
Жидекті бал шырынын.
Айналайын, Ұлы Құм,
Жаз болғанда тербеліп,
Шәушілденді шыбығын.
Бейшешегін көкке сермеліп,
Қыздай еді қылышын.
Қояның койдай өретін,
Шие құлдырай жөнетін,
Қарсағың қашып қырқадан,
Әр төбеден тұлқі өретін.
Кекілік шулай асатын,
Тұрымтай өн сап беретін,
Үкілер улеп түнімен,
Ерекше күйге басатын.
Бұлдырық ұшар зуылдан,
Күзенің қашар шуылдан,
Қырғызың калқыр қырындан,
Қасқырын жортса қантарда,
Торғайың дүрек дуылдан,
Доңызың жөңкір дызылдан.

Мәлін несібе айырып,
Дуадақ қанат қайырып,
Сауысканы шықылдап,
Байғыздары шанқылдап,
Ат қамышылап құлағын,
Жапалақ ұшар жалпылдап.
Тіршілігім – Ұлы Құм,

Құм да болса – Алтын Бак!» [1.85-86] – дегендегі туған жерге деген сезімінің ұлылығы соншалық, атамекеннің қояны мен шілі, кекілігі мен бұлдырығы, дуадағы ғана емес, сүйкімсіз сауысканы, тіпті харам донызына шейін ақын жанына жақын. Көз алдындағы кеңістік көрінісін бар болмысымен сезіну арқылы ақын іштей бір терең тебіренеді, төнірегіндегі бүкіл рен-өзгеріске ойланға карайды. Қөсілген кең жазық, ұлан-ғайыр дала, құм іші ол үшін – Алтын бак. Неткен ғажап?! Сұлу сөздін тау суындағы тасуы оны даралыққа жеткізеді. Туған жердің топырағын, құллі тіршілік-тынысын сезіну ғана, жаратылыс өлемінің тылсым сырын жете танып-түйсіну ғана Сарышолақты ақындық шеберліктің шырқау шынына көтереді. Бұл қарапайым ақынның аузынан шығар сөз емес, тек туған жер топырағын төу еткен, алдында бас иген перзенттің пек көнілінен шыққан көусар жыр. Мұндай маҳаббат желісін «Жомартым» өлеңінен де көруге болады:

Құстары шулап есті алған,
Жомартым-ай, Жомартым.
Самалың есер қарсы алдан,
Толқының сыңғыр өн салған,
Тенгедей өзің болғандай,
Теніздей көріп тамсанам.
Қоғалы шүйгін сабатын,
Мың жылқы тисе қанатын,
Үдере көшкен көп тілеу,
Айнала шанқан қонатын.
Шат-шадыман мәздескен,
Сондай бір күн болатын.
Елім тауға асқанда,
Мұнартып артта қалатын.
Айдында беті жылтылдан,
Кандай рахат түн еді:
Жағада жүрсөң тың-тыңдал,
Оқлағы тұрап мыңқылдап,
Тарғағы күйттер ыңқылдап,
Сұқсыры суда сымпыйлдап,
Шүрегей сырғыр былпылдап,
Акку кербез сұңқылдап,
Немеше құстар қиқулап,
Көлбака шулап күркылдап,
Мың пері той ғып жатқандай,
Шошына жүрек жүлқынбак [1.86-87].

Мұндағы ерекше леп, бөлек екпін, Жомарт көлінің тамашалығы, «сыңғыр өн салған толқыны», жағадағы «шүйгін қоғасы», көл сөніне

демеу болған салқын самалы...бәрі, бәрі-нағыз табиғи пейзаждың ерен үлгісі. Сарышолақ көл көрінісін жалаң алмай, ондағы тіршілік иелерінің тірліктерін де қағыс қалдырмайды. Тарғақ, сұксыр, шүрегей, акку...тіпті көлбақаның кимыл-козғалысын байқап, мән бере суреттейді. Қайталаңбас дарынды дара тұлғасымен, шеберлігімен, ерекше қөзқарасымен өзі жасаған сом суретке өз колтанбасын қалдыруы «Ақын неғұрлым данышпан болса, соғұрлым табиғатпен терең араласып, оны құшағына тұтас қамап алады. Сөйтіп, бізге табиғатты өмірмен барынша байланыстыра көрсетеді» [1.87], – деген В. Белинскийдің сөзін костатады. Бұл, өрине, нақты құбылыс пен адам бауырластығынан туатын шындық. Өйткені жан иесі табиғатты тек жалаң, самарқау қабылдап қана қоймайды, оның жасырын, жұмбак тылсым-түңғиғына бойлап, мән-мағынасын ашады, суреткерлік әрекет дарытады. Табиғат пен адамды бірлікте жырлауда «Көктем» өлеңіндегі:

«Інірсып бота боздаған,
Шулап койы қоздаған,
Шұрқырап құлын кісінеген,
Жан-жүйенді қозғаған.
Шу жоргалар тенсеглен,
Жампоз жүген тенгерген,
Көктемнің сұлу жас шағы,
Қыстың көрін енсерген.
Қыздар сұлу көрінер,
Ұлы Құмның талындей.
Басуға аяқ ерінер,
Женгесі шығып жалынбай.
Бейбіше қатын масығар,
Ойлаганы болғанға.
Көктемде бәрі тасынар,

Қыстан аман қалғанға [1.88], – деген жолдар жоғарыдағы ойымызды дәлелдей түседі. Екі үйымды астастырып, жігін айырмай сабактастыруда ақын қаламы қарымды, шабыты шырайлы. Қатал қыстың қаһарынан құтылып, көгілдір көктемнің құшағына бөленип жатқан дала ерекше құлпыру үстінде. Табиғат-ана үйқыдан оянуда. Жанжануар, мал біткеннің бәрі шулап, қозғалысқа енуде. Бұған сәйкес, адамзат та жаңа қүйге еніп, қарбалас кезеңін бастады. Ал көнілдері көктемнің дәл өзіндегі көрікті, көтерінкі. Бұл-құбылыс сырын жете үғынып, шынайы бейнелеу арқылы көрінетін рухани белсенді қатынас. Жаратылысты жан-жақты танудың жаңа бір қадамы. Әсіреле шайырдың:

...Бара қалсан әккүү,
Ортага алар кел-келдеп.
Бекіресін көргенде,
Аш көздер тұрап емпендер.

Құланы жылқымен қатарлас,
Болса да қанша жүректі,
Ну қамысқа бата алмас,
Шұбар жонды жолбарыс,

Ан патшасы ақ алмас [1.89-90], — деп Арап теңізі жайлыштың айтқан елең жолдары адам жанын тебірен-терліктей. Бір кездегі Араптың асып-тасыған көрінісі, байлыққа лық толы арнасы таң қаларлықтай. Бұғін ше? Бұғін ақ айданының күлі көкке ұшып, тағдыры мүшкіл. Оған қоса, адам өміріне де қауіп тәнуде. Сол уақытта шайыр «Арап тағдыры — адам тағдыры» боларын білді ме екен?! Бұл, өрине, табиғаттың мәңгілік құдіреті мен құбылма қасиетін мейлінше жеткізе білген ақын шеберлігі. Мырзабек Дүйсенов айтқандай: «Табиғат-адам харakterін аштын фон. Үстірт карағанда, табиғат туралы пирикади тартыс жоқ сияқты сезіледі. Шынында да солай ма? Тұған жерге деген сүйіспендік, табиғаттың сұлулығын тану, оны өзгеге таныту, окушының эстетикалық талғамын үстарта тұсу, жанына жалын, жүргегіне откосу емес пе? Әдемілік, сұлулық гармонияны ұғындыру емес пе?» [3.39]. Табиғаттың тамаша, нәзік, ғұлама білімпаздарының бірі К. Паустовский: «Білім дегеніміз — тұнып түрған ғажайып жыр ғой» [2.45] деп жазған екен. Олай болса, Сарышолақ өткен өнер ізгілігін жай жалғастарушиғын мұлдем жаңаша щеше білген шебер ақын.

Ақынның ақыл-парасаты қоғамның, әлеуметтік өмірдің, жалпы адамзаттың ансаған тұстарына деп тиеді.

«Мұсылман болып ойлансақ,
Парыз бен сұннат сауабы.
Ізгілік істі бойға алсақ,
Шешілдер киын жауабы.
Әділдікке жол ашсан,
Алланың нұры жауады.
Перште болса жебеушін,
Әр істің болар ауаны.
Шындықтың жүзі шырайлы,
Шайтанның аят зауалы.
Жақсының лебі үнінде,
«Иманның шарты» ділінде,
Асылдың тегі дінінде,
«Уәжіпті» білсек тіріде,
Ескерер машхар күнінде.
Байыпқа бармай теренде,

Білем деп босқа бүлінбе [4.12], — деуіндегі ақылдың бірі — мұсылмандықтың киелі тұғырын ұстау. Имандылықтан, инабаттылықтан айырылмай. Өйткені «имандылықтың бір ұшы — әділдікке бас ию» дей келіп:

Құран — алтын шанырак,
Сұресі — оның ұғығы.
Отыз болар сан парак,
6666 — аят жуығы.
Бағыт бағдар тіріге,
Намаз — діннің түйіні,
Ораза — сауап сыйнымы.
Тіріде мұны ұқпасақ,
Жалғанда болар киыны.
Адалдық істің төнірі,
Шарифат — мөрттік биігі.
Арамнан тежеп нәпсіні,
Көнілдің болсын тиімі.
Дененді тектеп ұстасан,
Әр сөздің болсын иені,
Дәүлетпен пенде көрінбес,
Дінде болмай зейіні.
Пітір, зекет бермеген,
Басынан кетіп қарызын,
Мойнынан түсіп парызын,
Адалданар бүйымын,
Шаман жетсе қажы бар,
Мұсылмандық биігі.
Толықтап бәрін отырсан,
Болмай ма бес парызын жиыны [4.12-13], — деген ол, өз жырының барысын қастерлі сөздермен ұқтырғандай. Өткір де күрделі теңеулер арқылы бес парызын өн-бойын танытқандай. Үздік өнер туындысымен байқампаздық пен білімдарлықтың ғаламат үлгілерін дарытқандай.

Иө, Сарышолақ шайырды дария-данғыл шешендей мектептің өкілі, ой толғауын дидактикалық поэзияның үлгісі десек қателеспейміз.

«Көп шоқындының» істері үлттық болмысымызды, дінімізді лайлас жатқанын ақынның қырағы көзі шалады.

«Ізгілік істің бастауы,
Мешіттің данғыл жолынан.
Батаменен көгерер,
Үгекеннің сарқыт қолынан.
Сан ойлар шарпып көнілді,
Жүректі құрттай кемірді.
Дін түзелмей іс болмас,
Ойланbastар не білді.
Күпінгінен марқайып,
Шерменділер семірді.
Ақыретті ойламай,
Босқа өткіздік өмірді.
Бәрі кетіп дін қалар,
Жаңарап қайтіп соны үлгі.
Ұқпас басқа шығын сөз,

Кім толтырар кемінді [4.14-15], — деп, діннен безіп, ат-тондарын ала қашқан опасыздарды мінеп-шенеуіндегі сөздерінің құдіреттілігі мен тегеурінділігі мінсіз.

«Жүректен шықпаса — жүрекке жетпейді» дегендей, жүртшылыққа толыққанды, нәрлі шы-

тармалар беру – қаламгердің басты борышы. Осынау биік талап пен талғам деңгейінде болу шайыр үшін басты мұрат болғаны анық. Ақындығы мен өмірін халық, ел жолында сарп етіп, жарғақ құлағы жастыққа тимей өмірдің сан тарапулы сатыларынан өтуінің айғағы «Қияннан қып жол салам» атты жырындағы:

«Мен толғансам тереннен,
Артық та тұрам көлемнен.
Жақсыменен жандасып,
Жағаластым керенмен.
Маязарға қарамай,
Көп сырластым теренмен.
Арпалысып залыммен,
Бірге де жүрдім өлермен.
Сүйене сөйлеп әруаклен,
Додалы топта сыйласка,
Орынды бердім төбемнен.
Арпалысқан жауменен,
Әлімде елі неден кем?
Сары соқыр аязда,
Каратогандай кегерген.
Теренге жайып тамырын,
Айырма қайсы еменнен.
Қаумалаған көп қауым,
Жырыма талай кенелген.
Шалқыған Жайық секілді,
Асатұғын кемерден.
Мөртілігі тағы және бар,
Тайынбайтын берерден.
Озатын жолым тағы бар,
Балды бармақ шеберден.
Жырау, шайыр жетеді,
Елімде қозған өнермен.
Мөртігі сондай Әлімнін,
Кедей де берермен.
Қасарысқан дүшпанға,
Бас кессе де өлермен.
Алқалы топтың алдында,
Маржан шашты көрермен.
Мактасам және шақ қалам,
Шаттанған сайын шаттанам.
Бүгежектеп не қылам,
Тосылған жерім және жок,
Кияннан қып жол салам [4.20], – деген өлең жолдарынан айқын байқалады.

Өлеңнің өн бойы ақын өмірінен сыр шерткендей. Бойына біткен даралық – өмір өнегелілігінің өзегі болғанына жаңы риза. Сол дара-лық даналыққа бастап, талай топта атын оздырыды. Ақын мақтанады, шаттанады. Бірақ мұнда ешқандай өзімішлдік байқалмайды. Шайыр өзін ақын еткен, бойына мөрттікті сінірткен елін мактан тұтады. Ел-жүрт демеп, халықтық рух шабытандырып отырса, неге кенге көсілмеске, көкірек толы жыр-күйді ағытпаска?!

Мұндай шабыт қазакқа өу бастан қанға сіңген қасиет екені рас. Сондықтан да шайыр «әр сөзі жүпардан артық» болған, «өнегелі сөзді топтаған» елдің ұлыларына:

«Көп оқыған зерделі,
Әбубекір Кердери.
Алғанынан көп еді,
Қайында топта бергені.
Беріште бар талайлар,
Көнілде талай сұрап бар.
Лебізіне тұрактар,
Қаранан ұлы Есеттен,
Мәнкенін ұлы Мұраттар,
Махамбет елдің қеудесі,
Шернияз жырдың өрнегі,
Осылардан сөз терген,
Сарышолақ та кем бе еді? [4.21], – деп тағзым етеді.

Осындағы асылдардан нәр алып, «елім» деп еніреп жүрген ердің жанында кей топас, пасықтардың ит бол үргенін:

«Қаншама шалқып жүргенде,
Сарышолағың шерлі еді.
Өткен күнді еске алып,
Қисынсыз жерде терледі.
Сөз білмейтін топастар,
Тірілей көміп, жерледі.
Киянға салған қаршыға,
Карғаның болды ермегі.
Кешегі жүрген көп міскін,
Көделі бидей көлбеді.
Карын тойса болдымен,
Ас ішу болды ермегі.
Болысқа ғана курсінген,
Ісінің болмай өнгені.
Шалқып жатқан байтакка,
Қасірет неге төнгені.
Бабамың бәрі батыр ед,
Соларға ғана сыйынып,

Үміттің оты сөнбеді [4.22], – деп беріп, жанына катты бататындығын сездіреді.

Іә, «Ақын адамның бүкіл өмірі – оның бүкіл шығармашылығының лейтомотиві» [5.36], – дегенді Т. Әбдірахмановың «Ақын өзі туралы айта отырып, тек өзі ғана болып қалмайды. Қоғамдық ақыл-ойдың тәжірибесінен, өз замандастарының тәжірибесінен тоқып, білгеніне сүйене отырып, уақыт тынысын, заман сырын, өз қоғамының рухани өмірін бейнелейді» [6.38], – деген пікірмен сабактастыруға болады. Себебі ақын өз өмірінің өткелдерінен хабар беріп, бар күйінш-сүйіншін шебер түрде жеткізе білген. Катал заман зардабына тіл қуатымен төтеп бергенімен, өмірін құрбан етті. «Если не трагичен, значит не поэт», – деп А.С.Пушкин жырлағандай,

шайыр елдін мұн-зары қекейіне шемен бол катып, өмірден өтті. Бірақ оптимизм, прогресшілдік қашанда биік еді.

...Әр істін бар кезегі,

Түбінде жырым тындалар, — деп болжай білген шайырды, бүгінде өулие демеске уәжің жоқ.

Жалпы, «қазақ халқының ақындық қабілет – дарыны өмірде ақындардың ерекше типін туғызады. Бұл – біздің заманымызға дейін жеткен бұрынғы ақындық қазыналарды сактап қалған өрі жыршы, әрі импровизатор ақындар» [7.35].

Шайыр қалыптастырган поэзия өзінің идеаллығымен, көркемдігімен, мән-мағынасымен шырқау біктен орын алады. Мазмұндылығымен күнды да мәнді поэзия болып бағаланады.

«Поэзия – болмыстың берекесі мен мерекесі, күтпеген сөтімізде сирек соғар өмірдің рақаты, поэзия – үміт сенімі, жүрек өрімі, жан тынысы, ашынған құмарлық сезімнің бораны мен толқыны, шексіз махаббат, тәтті қамығы, ләzzат таба егілу, көз жасына көмілу, шегі жокқа тырысса да, ынтық ата ұмтылуы, өмірбақи айнымас, еш мезгілде тояттамас құмарлық, барлығын да құшағыма алсам деу, барлығымен біріксем, біте қайнасам деу, ол-жүргімізді бүкіл өлем ыргағымен бірге соқтырар пафос. Бүкіл өлем, гүлдер, бояулар, дыбыстар, бар жаратылыс, барлық өмір – поэзия дүниесі. Осы құбылыстардағы құпия қуат, оларға тіршілік, ойнакы өмір беретін сырлар – поэзияның тетігі мен жаны. Поэзия – өлемдік өмірдің қан тамырының соғуы, сол өмірдің қаны

мен оты, жарығы мен күні» [5.9], – деген ұлы сиыншы Г. Белинскийң поэзия құдіреті жайлы пікірін нақтылайды.

ӘДЕБИЕТ

1. Асанов Ж.А. Шекті Мөңке би Тілеуұлы. Астана, 2001.
2. Зейнолла С. Дүниетану даналығы. Алматы, 1994.
3. Жанр сипаты. ҚазССР. Фылым академиясы. Алматы, 1971.
4. Боранбайұлы С. Ұмытпа ай мен күннің шығатыны. Шалқар, 2001. (Құрастыруышы: Сүлейбаев К.)
5. Хамидуллаев К.М. Макатаевтың ақындық шеберлігі. Нөкіс, 1995.
6. Әбдірахманова Т.Қ. Аманжоловтың поэтикасы. Алматы, 1976.
7. Әuezов М. Ұақыт және әдебиет. Алматы, 1962.
8. Боранбаева Ж.Қ. Сөз зергері Мағжаннның әдемі өрген өрнегі. Астана, 2004.

Резюме

Статья посвящена всестороннему анализу произведений поэта Сарышолак Боранбайулы, в стихах которого показаны сложности и трудности жизни, призрачность бытия. Показано, что он является поэтом, критиковавшим недостатки общества, не побоявшим говорить правду.

Summary

Article is devoted to the all-round analysis product of poet Sarysholak Boranbayuly in which verses complexities and are shown difficulty of a life, illusoriness of life. It is shown, that he is the poet criticized lacks of a society, not afraid to speak the truth.